

De Meesters
van Shambhala

Heel de Wereld

Deel I

De Zevende Poort

Deel II

Het Labyrint van de Tijd

Deel III

De Meesters van Shambhala

Deel IV

Het Vijfde Element

Deel V

De Roep van de Grote Moeder

Ton van der Kroon

De Meesters van Shambhala

De Meesters van Shambhala

ISBN: 9789402113860

© 2014 Ton van der Kroon

Stichting Tree of Life

www.treeoflife.support

VAN TON VAN DER KROON VERSCHIEEN EERDER:

De Terugkeer van de Koning

Het boek voor mannen over liefde, lust en leiderschap

Heilige Relaties, Heilige Sexualiteit

Een inwijding in liefde

De Mystieke Roos

Relaties en sexualiteit als inwijdingsweg

Boek der Liefde

Het verborgen evangelie van Maria Magdalena

De Zevende Poort

Heel de Wereld, deel 1

Het Labyrint van de Tijd

Heel de Wereld, deel 2

Het Vijfde Element

Heel de Wereld, deel 4

De Roep van de Grote Moeder

Heel de Wereld, deel 5

Gaza Dagboek

15 jaar traumahealing in de Gazastrook

Lichtwerkers gevraagd!

Boodschappen voor deze tijd

WWW.TONVANDERKROON.COM

*Voor Karel en Caroline van Huffelen,
lichtwerkers van het eerste uur*

'The universe is made of stories, not of atoms.'
Muriel Rukeyser

Inhoud

Proloog	8
De Meesters van Shambhala	11
De Engelen van Ararat	97
Epiloog	158
Dankwoord	160
Literatuur	163
Recensies	164

Proloog

Dit boek is een verslag van een aantal reizen langs de Zijderoute die ik samen met diverse mensen gemaakt heb tussen 2010 en 2013. Het begon tijdens een bezoek aan Damascus in april 2010. De opstand in Syrië was nog niet begonnen en het leek me een mooi idee om deze oude Arabische stad te bezoeken. Ik reisde samen met drie vrienden met wie ik al vaak naar heilige plaatsen had gereisd. We bezochten de grote moskee in het oude hart van de stad, wandelden door de soeks met hun kleine winkeltjes met allerhande snuisterijen en brachten een bezoek aan de tombe van Saladin, de grote veldheer die de Arabische volken bijeenbracht om tegen de kruisvaarders te vechten.

Toen het moment was gekomen om het oude stadshart weer te verlaten wandelden we langs een oude stoomlocomotief, die op een stuk rails voor een verlaten gebouw stond. Het was het oude station van Damascus. Dit station bleek het begin van de lange treinroute naar het Verre Oosten te zijn, die min of meer de Zijderoute volgde. We fantaseerden hoe het zou zijn om via Aleppo, het noorden van Syrië, naar Teheran te reizen en van daaraf naar Oezbekistan, Kirgizië tot in China. Verschillende opties passeerden de revue: met de trein, per kameel, de hele reis in een keer of in etappes. Hoe langer we erover spraken, hoe spannender het ons leek. De roep van het onbekende was begonnen.

Terwijl ik in de reisgids over de Zijderoute las, stuitte ik al snel op verhalen over Shambhala, een magisch koninkrijk dat ergens langs de Zijderoute moet liggen. Het is de plaats waar de Meesters wonen, Onsterfelijken die waken over de mensheid en haar in tijden van nood te hulp schieten. Wat was er spannender dan dat? Daarnaast zou de reis ons naar China brengen, een land dat ik helemaal niet kende en waar ik eigenlijk een aversie tegen had. Het was een fantastische droom, die wellicht niet meer dan een droom zou blijven.

Eenmaal thuisgekomen na de reis gebeurden er allerlei wonderlijke toevalligheden, dromen en momenten van synchroniciteit, die maar één ding leken te zeggen: *Volg de Zijderoute en zoek de Meesters van Shambhala...*

Deel één van dit boek gaat over de reis langs het Chinese deel van de Zijderoute, ieder hoofdstuk afgewisseld met de voorbereiding op deze reis. Het tweede deel van dit boek beschrijft de reis die plaatsvond in april 2013, waarin ik samen met Peter en mijn partner Sandra opnieuw een stuk van de Zijderoute bereisde. Dit keer in Zuidoost Turkije. We waren op weg naar de berg Ararat, de Bijbelse berg uit het verhaal van Noach. Ook deze plaats ligt op één van de wegen van de Zijderoute en verbindt Iran met Turkije en de Kaukasus. In de periode waarin deze reizen plaatsvonden brak in het Midden Oosten de Arabische Lente uit; revoluties die van land tot land oversloegen met soms rampzalige gevolgen. Toch geloof ik dat we ooit op deze periode in de geschiedenis terug zullen kijken als de grote transformatie van het Midden Oosten en de Islam, ook al zal het wellicht nog enige generaties duren voordat alle stof weer neergedwarreld zal zijn.

Naast een reisverslag is dit verhaal tevens een experiment. Verhalen zijn net als dromen. Ze bevatten een boodschap die in eerste instantie soms moeilijk te begrijpen is. Als je wakker wordt, herinner je je nog louter de vreemde beelden of wonderlijke samenloop van omstandigheden. Maar als je dieper graaft en de tijd neemt om de droom te analyseren zal je merken dat je onderbewustzijn de beelden heeft gebruikt om je een boodschap over te brengen. Dat zelfde geldt ook voor dit verhaal: het is eigenlijk een droom, die niet zozeer van mij is, als wel van de Meesters. Vaak heb ik me afgevraagd of ik de droom niet zelf bedacht heb, maar langzaam aan ben ik er van overtuigd geraakt dat ik niet de maker ben. Ik ben slechts de boodschapper. Ik mag een rol spelen in het verhaal, maar het verhaal gaat in wezen niet over mij. Als je het boek hebt gelezen zal je net als ik gaan begrijpen dat dit ook niet jouw verhaal is, maar een droom van de Meesters, waarin we allemaal figuranten zijn. Een droom met slechts één simpele boodschap: word wakker en herinner je taak...

Welkom in het verhaal, dat begint met een bizarre nacht op een
hoogvlakte ergens in Kirgizië, de dag voordat Sandra en ik China
zouden binnengaan...

Deel 1.

De Meesters van Shambhala

*Dig deep into the earth
Where the spring water gushes.
Through sheer pain and labor
Seek to win through.
In a place like this, then
You come across a true friend.
And seeing each other again
You both touch heaven.*

Uit: The oracle of Quan Yin

1.

Som Köl, Kirgizië
21 september 2011

‘Ik heb je geroepen,’ zegt een kleine maar stevige Chinese man in mijn droom. Hij is gekleed in een keurig net pak: onberispelijk, westers en met een felgekleurde stropdas. Hij kijkt me doordringend aan.

‘Wie bent u?’, vraag ik.

‘Dat doet er niet toe. Ik heb uw hulp nodig.’

‘Dan wil ik weten wie u bent. Anders geen hulp,’ pareer ik.

‘Ik ben Hu, president van China,’ antwoordt de man kort, zakelijk en zonder enige emotie.

‘Hoe?’ vraag ik verbaasd. Vaag besef ik me dat ik in een vreemde droom terecht ben gekomen.

‘Hu, de president van China. Ik heb u hierheen laten komen omdat ons land hulp nodig heeft. Ons volk maakt een grote verandering door; te groot en te snel. We hebben hulp nodig om daarmee om te gaan. Onlangs droomde ik dat zeven draken mijn paleis verwoestten. Op de puinhopen van het paleis groeide een lotusbloem. Ik vraag u om uitleg.’

Ik draai me om en wordt wakker door een piepend gekraak boven mijn hoofd. Één van de spanten van de Mongoolse yurt waarin ik lig dreigt door te breken. Buiten is een gigantische storm losgebroken. ‘Hoor je dat?’ zegt mijn vriendin Sandra die naast me ligt. We liggen allebei met onze muts op, broek en sokken aan, onder een stapel van tien dekens en dunne matrassen. Haar neus komt net boven de dekens uit. ‘Ik ben bang dat de tent zo de lucht in gaat.’ Gierende windstoten sjorren aan het doek en alle houten spanten, die bij de ring in de nok van de ronde tent samenkomen, steunen en kraken. Ik luister naar de storm. De dag ervoor hadden we een ritueel gedaan aan de oever van het meer Som Köl en de goden aangeropen. Schreeuwend in de wind, die op 3000 meter hoogte vrijelijk over de vlakte en het meer blies, hadden we Moeder Aarde aangeropen, de Meesters van Shambhala,

Avalokiteshvara, God van Mededogen, God van het Water, God van Vuur en nog zo wat. ‘Leuk is dit, hè, niemand kan ons horen!’

‘Ja, voel jij al iets?’

‘Nee, maar het is fijn om te doen.’ Ik schreeuwde er luid achteraan: ‘Ik roep de God van de Wind en de Donder aan.’ Ik strekte mijn armen wijd uit zodat ik tegen de wind in kon hangen. ‘Geweldig, dit moeten we vaker doen,’ zei ik, en we liepen gearmd terug naar de yurt aan de oever van het meer waar we die nacht zouden overnachten.

‘Lekker ben jij,’ zegt Sandra, ‘met dat aanroepen van je goden. Ik ben echt bang. We zitten hier helemaal alleen. Als die tent omwaait dan hebben we helemaal niets om te schuilen.’

‘Dat gebeurt niet zo snel,’ zeg ik overtuigd. ‘Die tent staat met haringen en lange touwen vast.’ Één van de spanten springt op dat moment uit de ring, en een enorme windstoot duwt de yurt bijna om. ‘Je zou toch zeggen dat ze hier vaker een storm hebben meegemaakt,’ zeg ik en kijk peinzend naar het tentdak, niet helemaal zeker van mijn zaak. ‘Misschien kunnen we in de auto schuilen?’

‘En onze spullen dan? Die waaien dan allemaal weg.’

‘Ik weet het ook niet,’ antwoord ik nors. ‘Jij deed toch mee met het aanroepen van die goden! Nu is het opeens mijn schuld.’

‘Ik zeg toch niet dat het jouw schuld is. Ik ben alleen bang. Snap dat dan.’

‘Dacht je dat ik niet bang was? Ik ben hier ook voor het eerst.’

‘Waarom zeg je dat dan niet?’

‘Omdat je me niets gevraagd had... En ik zeg het je toch nu.’

‘Wat zeg je nu?’

‘Dat ik bang ben.’

‘Ik ook.’ Ze slaat een arm over mijn borst, terwijl ik gespannen naar het dak blijf turen in de ijdele hoop dat daardoor de yurt stand houdt in deze orkaan die over de hoogvlakte raast. ‘Ze hadden ons wel eens mogen waarschuwen’, denk ik nog.

‘Ik ben bang voor deze hele reis,’ fluistert Sandra. ‘Waar zijn we aan begonnen? Straks kunnen we China niet in. Dan is alle moeite voor niets geweest. We weten niet eens of er iemand op ons wacht bij de grens. En onze chauffeur vertrouw ik ook niet bepaald. Die laat ons net zo makkelijk achter als blijkt dat de visa niet kloppen. Of erger.’ Ze legt haar hoofd gelaten tegen mijn borst en dommelt langzaam weer in slaap.

‘Vertrouwen, schat. Het komt goed.’ Ik leg mijn hand op haar hoofd. Opeens komt er een rust over me en de storm verdwijnt naar de achtergrond. Het is net alsof we in een film zitten, bedenk ik me. Ik luister naar de windstoten en het gekraak van de tent en zie dit als een spannende scene. Op een hoogvlakte in Kirgizië van drie duizend meter hoog, ha! Dat moesten ze thuis eens horen, en ik stel me al voor hoe ik het verhaal in geuren en kleuren vertel. ‘Wat is een reis zonder uitdagingen? Een echt avontuur bestaat toch uit uitdagingen?’ bedenk ik stoer. Onwetend over wat ons allemaal te wachten staat, krijg ik zin in de reis. Net zoals ik het als kind spannend vond om ’s nachts wakker te worden gemaakt omdat we op vakantie gingen. Het zou echter niet lang duren, of we zouden tot de ontdekking komen dat deze reis alles behalve een vakantie was.

Ik val weer in slaap en opnieuw staren de priemende ogen van Hu me aan. Ik krijg een pijnlijk drukkend gevoel op mijn borst en hoe ik ook draai en worstel in mijn droom, de pijn wordt erger en erger. Flarden van beelden schieten aan me voorbij, alsof ik in het midden van een orkaan sta. Ik zie mensen die gemarteld worden, stapels lijken die op een hoop worden gegooid, kampen met bewakers eromheen en lange rijen van uitgehongerde strafarbeiders. Ik zie jonge Chinese studenten op Tiannamen Square - het Plein van de Hemelse Vrede - die demonstreren voor verandering. Daarna zie ik hoe de politie en het leger de jongeren neerslaan, boeien en buiten het zicht van de massa en camera’s executeren met een simpel schot door het hoofd. Ik zie de onderdrukking van schoonheid, van wijsheid, van kunstenaars, van intellectuelen. Ik zie het uitwissen van de geschiedenis, de culturele revolutie die alle kennis en spiritualiteit heeft omgebracht, de miljoenen Chinezen die zijn omgekomen. Ik zie de verovering van Tibet en het neerslaan van de monniken. De haat tegen het Boeddhisme en tegen iedere vorm van religie. Een stroom van pijn en verdriet zorgt voor een brandend gevoel in mijn borstkas, totdat mijn hart er bijna uitspringt.

‘China is zijn hart verloren,’ gaat door me heen.

Door alle beelden heen blijft Hu me strak aankijken, als twee laserstralen die door de wolken heen boren. ‘We hebben je hulp nodig,’ zegt hij nogmaals, dit keer zonder woorden.

‘Waarom ik?’ vraag ik.

‘Die vraag kan ik ook stellen,’ antwoordt hij.

‘Maar u bent president, en ik niet. Ik heb er niet voor gekozen.’

Opeens verandert zijn gezicht in de droom. Het lijkt alsof ik hem ken, niet van dit leven, maar van ver weg in een andere tijd. Ik zie mezelf in zijn gezicht en toch weer niet. Wie is deze man, die plompverloren in mijn droom inbreekt, terwijl ik probeer te slapen op deze godvergeten plek waar het onophoudelijk stormt? Zijn gezicht verandert opnieuw, dit keer in een vrouwelijk gelaat. De klanken van een oud lied drijven door mijn slaap. *Om mani padme hum*, neuriet de stem zachtjes.

‘OK,’ zeg ik zonder dat ik precies weet waarom, ‘ik zal het doen.’ Ik beseft dat ik een onwaarschijnlijke hoeveelheid mededogen zou moeten hebben om Hu advies te geven, wat ik helemaal niet heb. Ik houd niet van chinezen, niet van hun uiterlijk, niet van hun gespuug op de grond, niet van hun cultuur die alles onderdrukt. Ik ben vóór de Tibetanen, en tegen de Chinezen, dat dat duidelijk weze. Dus om nu de president van China advies te geven, ook al is het maar in een droom...

Hu maakt een lichte buiging, kaarsrecht zoals alleen een Chinees dat kan doen, en hij verdwijnt.

Ik word wakker. De storm is gaan liggen en een heldere ijle zon schijnt door de deur van de yurt naar binnen. Sandra is al buiten. Ik wrijf mijn ogen uit en denk terug aan de vreemde droombeelden die ik heb gehad. Ik schiet in de lach. ‘President Hu! Het moet niet gekker worden...Wat je al niet bij elkaar kunt dromen.’ Ik sta op en loop de yurt uit.

2.

Som Kül, Kirgizië

‘Dass war ein grosser Sturm, nichtwar?’ Valodja kwam de tent binnenlopen die als keuken en primitief restaurant was ingericht. Twee Kirgizische vrouwen waren bezig om het vuur op te stoken en

een ontbijt te maken. Valodja was onze chauffeur, die ons in Bishkek, de hoofdstad van Kirgizië had opgehaald en ons tot aan de grens van China zou brengen. Hij kwam van oorsprong uit Kazachstan en sprak alleen Russisch en Duits. Valodja leek op een enorme walrus met zijn grote snor, lodderige ogen, en een groot, nogal vormloos lichaam. Hij ging recht tegenover ons aan het tafeltje zitten en zette zijn handen op tafel. ‘Gut geschlafen?’

De vrouwen zetten wat eten op tafel; een mandje met brood, visjes, worst, pannenkoekjes en voor ieder van ons drieën een groot bord pap. Wij waren de enige gasten in het kleine kampement. Valodja viel met beide handen tegelijk aan. In de ene hand had hij een worst, terwijl hij met de andere hand de pap naar binnen lepelde, waarvan de helft in zijn snor terecht kwam. ‘Essen, schlafen, nichts mehr,’ vervolgde hij en werkte in mum van tijd het hele bord pap naar binnen. Hij veegde zijn snor af met zijn mouw en riep iets in het Russisch naar de vrouwen. Direct kwam één van de vrouwen met de pan met pap en goot zijn bord nog een keer vol. Zonder te bedanken begon hij aan zijn tweede bord. Wij keken met afgrijzen toe hoe deze moloch van een man alles op vrat wat binnen handbereik kwam. Nadat hij klaar was wreef hij voldaan over zijn buik, haalde nog wat pap uit zijn snor en knorde als een volgevreten everzwijn.

‘Du liebst essen...’ zei Sandra, deels om uiting te geven aan haar verbazing en deels om een conversatie te beginnen.

‘Jawohl. Essen, schlafen, nichts mehr,’ herhaalde hij nog eens. Het bleek zijn levensfilosofie. In de dagen dat we met hem optrokken leek iedere maaltijd op een scene uit de film ‘La Grande Bouffe’ [De grote vreetpartij]. We kwamen erachter dat Valodja uit een gezin kwam, waarvan de vader de enige overlevende was van de moordpartijen van Stalin. Zijn vader had acht broers en zussen gehad die allemaal in de Goelag waren omgekomen, net als 50 miljoen anderen in Rusland en Kazachstan. Valodja was een overlever en dat was aan alles te merken. Hij was met zijn pompeuze lijf iets te groot voor de taxi, maar hij was een goede chauffeur en niet onvriendelijk. Na het ontbijt vertrokken we richting de grens. ‘Zum China, und... bye, bye!’, was zijn devies voor ons samenzijn.

De weg leidde langs Tash Rabat, de IJzeren Poort, een oude ‘caranseraï’ op de Zijde route. Dit waren de plaatsen waar karavanen uitrusten en overnachten op hun lange reis van Oost naar West. We begaven ons al slingerend in het hooggebergte tussen

Kirgizië en China. Een onherbergzaam gebied waar geen levende ziel meer leek te wonen. Sommige bergtoppen waren 4000 meter hoog en het gebergte vormde een onneembare hindernis tussen beide landen. De Zijderoute slingerde door kloven en dalen tot aan de Torugart pas die op 3800 meter hoogte lag. Na enkele uren klimmen bereikten we een hoogvlakte die totaal verlaten was. De zandweg waarop we reden werd door wegwerkers verbreed tot een tweebaans snelweg en we vroegen ons verbaasd af waarom, aangezien er verder geen enkel verkeer langs kwam. De enige voorbijgangers op de weg waren enkele Chinese vrachtwagens die qua formaat meer op zeeschepen leken: twee keer zo lang als de vrachtwagens die wij kennen en zo hoog volgeladen met balen goederen dat bij iedere hobbel de wagen vervaarlijk heen en weer schudde. Na het passeren van een enkele politiepost hervatten we onze weg door het verlaten berglandschap. Het werd kouder en mistroostiger; wolken daalden neer en een miezerige sneeuw woei om de taxi. Na uren rijden langs prikkeldraad over modderige wegen in aanbouw bereikten we de grenspost aan Kirgizische zijde. Het oude communistische gebouw leek op een filmset uit een James Bond film. ‘Kein Foto,’ waarschuwde Valodja ons. Hij was de laatste paar uren van onze reis stiller geworden en leek nerveus bij het naderen van de grens. Voor het gebouw stonden rijen vrachtwagens te wachten, omdat er één in de modder was omgevallen. De hele lading lag verspreid over de weg. Andere wagens probeerden zo goed en zo kwaad als kon om de gevallen vrachtauto heen te rijden zonder zelf om te vallen. Af en toe kwam er een vrachtwagen van de Chinese kant en langzaam begon ons duidelijk te worden waar deze toekomstige snelweg door de bergen voor diende: de groeiende economie van China had goederen nodig en niets kon de opmars van deze grootmacht tegenhouden.

Valodja voegde zich in de rij wachtenden en gebaarde ons naar het vergeelde en door betonrot aangevreten gebouw te lopen. Er was niemand te zien. We liepen de trappen op en betraden een verlaten gebouw dat ooit dienst had gedaan als belangrijke grenspost van de voormalige Sovjetunie. Het herinnerde aan een tijd van machtige officieren, legers en koude oorlog.

‘Hallo,’ riepen we. ‘Anybody there?’ De woorden echoden door de gangen en het trappenhuis. Niets. We liepen een trap op en riepen nog eens. Boven aan gekomen zagen we diverse borden in het Russisch en twee pijlen. ‘Als jij die kant opgaat, ga ik deze kant op,’ fluisterde ik.